

МЕХАНІЗМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 343.85:343.352:614.2

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2022.3.21>

М. А. Аніщенко

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри соціальної медицини, громадського здоров'я, медичного та фармацевтичного права
Запорізького державного медичного університету

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття присвячена дослідженню міжнародних стандартів державної антикорупційної політики, закріплених у міжнародних та регіональних актах. На початку статті наводиться критика антикорупційної реформи в Україні, вказуючи на те, що кількість витрачених ресурсів та отриманий результат, говорить про крайню неефективність роботи держави у цьому напрямку, зважаючи на значний запит суспільства до боротьби з корупцією. Далі автор розкриває історичний аспект діяльності міжнародних організацій у формуванні стандартів боротьби з корупцією. В цьому контексті робиться акцент на роботу ООН у цьому напрямку. Результатом багаторічної діяльності ООН та інших регіональних міжурядових організацій у цій сфері, що полягала у накопиченні інформації, її теоретичному опрацюванні, прийнятті ряду резолюцій, декларацій, конвенцій стала розробка і прийняття на 58-й сесії Генеральної Асамблеї ООН у жовтні 2003 року єдиного консолідованого акта – Конвенції ООН проти корупції. Далі автором зазначається, які саме міжнародні стандарти антикорупційної політики є складовою частиною актів ООН та регіональних міжурядових організацій. Робиться висновок про те, що слідування стандартам, закладеним в Конвенції ООН проти корупції, допомагає державам більш ефективно співпрацювати в тих сферах, які є найбільш вразливими до корупції і в цілому поглиблює довіру між ними. Також окремо зазначається про європейські регіональні акти, які є складовою міжнародних стандартів антикорупційної політики. В контексті зв'язку національного та міжнародного права, зазначається, що Україна, яка ратифікувала Конвенції в сфері кримінального та цивільного права, прийняті Радою Європи, має чітко притримуватись тих стандартів, які є складовою частиною цих документів для протидії корупції в публічному і приватному секторі. Підсумовуючи вищевикладене, вказується, що останніми роками багато зроблено для посилення антикорупційного законодавства в Україні та його відповідності міжнародним стандартам боротьби з корупцією. Але зараз українській антикорупційній політиці притаманна фрагментація положень міжнародних актів, що імплементуються, їх вибіркового характеру, що значно знижує успішність правореалізації.

Ключові слова: корупція, антикорупційна політика, міжнародні стандарти, ООН, Рада Європи.

Постановка проблеми. За останні роки в Україні сфера боротьби з корупцією вийшла на передній план державної політики. Була проведена значна робота з реформування антикорупційного зако-

нодавства, утворена низка антикорупційних органів, таких як Національне антикорупційне бюро (НАБУ), Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП), Національна агенція з питань запобі-

гання корупції (НАЗК) та Вищий антикорупційний суд України, створені реєстри публічних декларацій, корупціонерів, прозора система державних закупівель тощо. Однак, якісних змін щодо вирішення проблеми корупції так і не сталося. Згідно даних Центру Разумкова на січень 2022 р., високий рівень корупції назвали головною причиною економічних негараздів в Україні 34,3% респондентів [2], а за результатами опитування, проведеного Соціологічною групою «Рейтинг» в грудні 2021 р. більшість респондентів (53%) назвали корупцію найважливішою проблемою в країні [3]).

Відповідні факти говорять нам про те, що Україна досить неефективно використовує вироблені історичною суспільною практикою міжнародні стандарти антикорупційної політики. Однією з головних причин цього є намагання скопіювати моделі антикорупційної політики розвинутих країн без розуміння сутнісних характеристик тих стандартів, на яких вона базується. Тому, важливою є саме якісна теоретична робота зі встановлення існуючих міжнародних стандартів антикорупційної політики, їх аналізу та правильної інтерпретації їх змісту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тематика міжнародних стандартів не раз ставала об'єктом наукових досліджень. На сьогодні найбільш актуальні дослідження в цій сфері здійснили такі вчені у сфері державного управління і права як В. Нонік, О. Сінчук, Н. Задирака, Р. Кабанець, О. Задорожній, А. Приходько, А. Боровик, І. Нуруллаєв, Т. Супрун та інші. Зазначені вчені розглядали питання розуміння терміну «корупція» на міжнародному рівні та стандартів боротьби з нею, що закріплені в міжнародно-правових актах.

Мета статті. Охарактеризувати правову природу міжнародних стандартів антикорупційної політики, з'ясувати їх походження та особливості.

Виклад основного матеріалу. Важливість дослідження міжнародних стандартів державної антикорупційної політики визначається тяжким становищем України в контексті високого рівня корупції в публічному та приватному секторі.

Показовим щодо цього є Індекс сприйняття корупції (Corruption Perceptions Index, CPI) – показник, який з 1995 року розраховується міжнародною організацією Transparency International. Сама організація не проводить власних опитувань. Індекс розраховують на основі 13 досліджень авторитетних міжнародних установ і дослідницьких центрів. Ключовим показником Індeksu є кількість балів, а не місце в рейтингу. Мінімальна оцінка (0 балів) означає, що корупція фактично підміняє собою державу, максимальна (100 балів) свідчить про те, що корупція майже відсутня. Індекс оцінює корупцію лише в державному секторі. За даними Transparency International, Україна отримала 32 бали зі 100 можливих в Індексі сприйняття корупції (Corruption Perceptions Index – CPI) за 2021 рік, і тепер посідає 122 місце зі 180 країн у CPI [1]. На діаграмі, зазначеній на рисунку 1 «Україна в Індексі сприйняття корупції», можна побачити, що загальна динаміка сприйняття корупції хоч і є позитивною за останні роки, однак якщо співставити масштаб вже проведених реформ, кількість витрачених ресурсів та отриманий результат, то можна зробити висновок про крайню неефективність роботи держави у цьому напрямку, зважаючи на значний запит суспільства до боротьби з корупцією.

У другій половині ХХ століття, у зв'язку з діяльністю різних міжнародних міжурядових, неурядових організацій та активними глобалістськими тенденціями у світі прийшло розуміння проблеми корупції як значної світової проблеми. З огляду на це, виникла потреба в спільній діяльності держав для протистояння цій загрозі та створенні загальних стандартів для боротьби з нею. Одним з перших актів, який визнав проблему корупції у світі стала Резолюція Генеральної Асамблеї ООН 3514(XXX) від 11 грудня 1975 р., яка засудила всі види корупції, зацентрувавши увагу на корупції, пов'язаній з діяльністю транснаціональних корпорацій. Відповідна Резолюція також встановила одні з перших стандартів антикорупційної політики, якої мають дотримуватися держави – співпраця та обмін досвідом [4]. Ці стандарти є вкрай важливими, оскільки з процесами еконо-

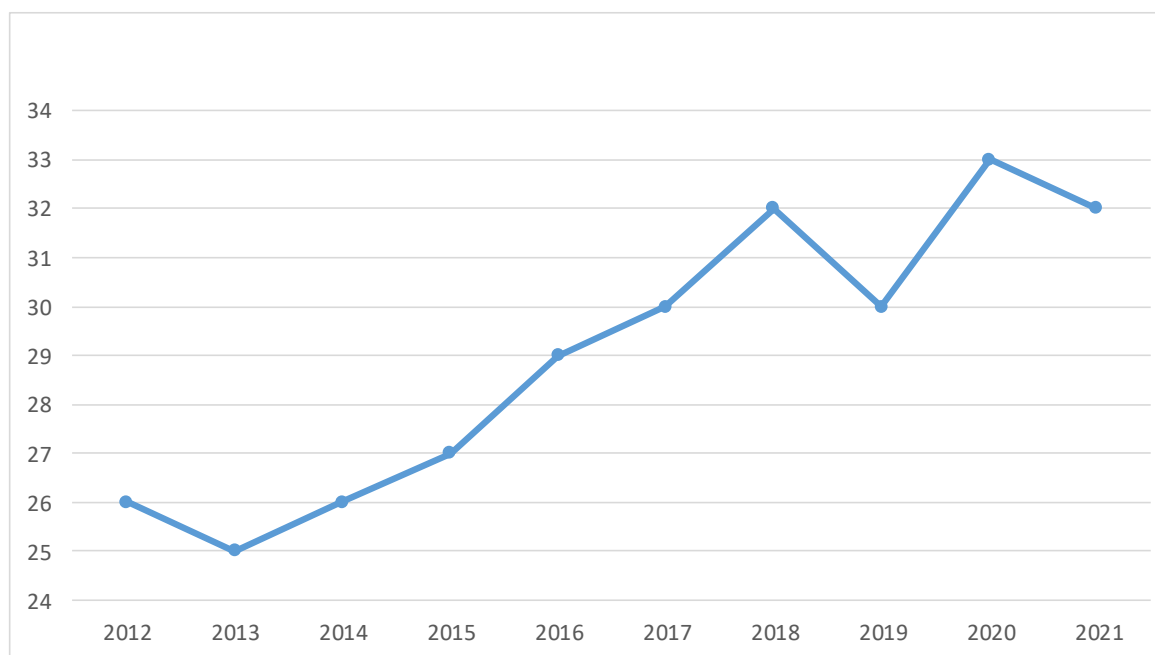

Рис. 1. Україна в Індексі сприйняття корупції

мічної, політичної, соціальної, культурної глобалізації світу проблема корупції перестала бути чимось суто внутрішньодержавним.

Наступним документом ООН, який вже більш комплексно підійшов до проблеми корупції у світі, стала Резолюція VIII Конгресу ООН по запобіганню злочинності «Практичні заходи боротьби з корупцією» від 07 вересня 1990 р. У ній зазначається важливий аспект, що термін «корупція» має скоріше загальний характер і не є точним правовим терміном. Найбільш явним проявом корупції є одержання хабаря тією або іншою особою. Разом з тим треба пояснити, що не меншу загрозу для суспільства і правильного управління ним становлять також інші форми поведінки, які навіть не визначаються як хабарництво. Окрім закріплення деяких видів корупційних злочинів, Резолюція також встановлює необхідність створення організаційної структури для ефективної боротьби з корупцією, попереджає запобігати створенню єдиного органу з виключною юрисдикцією щодо корупційних злочинів та дублюванню функцій антикорупційних органів, встановлює адміністративні та законодавчі механізми попередження корупції і зловживання владою, процедури виявлення, переслідування й осудження корумпованих

службовців, врегульовує питання щодо вилучення коштів і майна, отриманого в результаті корупції, економічних санкцій проти підприємств, замішаних у корупції, а також приділяє увагу процесу підготовки кадрів для антикорупційних органів і обміну міжнародним досвідом [5]. Як зазначає В. Щерба, у подальшому ці ідеї були розвинуті в Резолюції Генеральної Асамблеї ООН «Боротьба з корупцією» від 12 грудня 1996 р., Міжнародному кодексі поведінки посадових осіб; Декларації ООН про боротьбу з корупцією і хабарництвом у міжнародних комерційних операціях (1996) [6].

Результатом багаторічної діяльності ООН та інших регіональних міжурядових організацій у цій сфері, яка полягала у накопиченні інформації, її теоретичному опрацюванні, прийнятті ряду резолюцій, декларацій, конвенцій, таких як Конвенція Ради Європи «Про відмивання, виявлення, вилучення та конфіскацію доходів від злочинної діяльності» від 8 листопада 1990 р. [7], Конвенція Ради Європи про кримінальну відповідальність за корупцію від 27 січня 1999 р. [8], Конвенція Ради Європи про цивільно-правову відповідальність за корупцію від 4 листопада 1999 р. [9], Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р. [10], Міжа-

американська конвенція про боротьбу з корупцією, прийнята Організацією американських держав 29 березня 1996 р. [11], Конвенція про боротьбу з корупцією, яка зачіпає посадових осіб Європейських Співтовариств або посадових осіб держав – членів Європейського Союзу, прийнята Радою Європейського Союзу 26 травня 1997 р. [12], Конвенція про боротьбу з підкупом іноземних посадових осіб під час проведення міжнародних ділових операцій, прийнята Організацією економічного співробітництва та розвитку 21 листопада 1997 р. [13], Конвенція Африканського союзу про попередження корупції та боротьбу з нею, ухвалена главами держав та урядів Африканського союзу 12 липня 2003 р. [14], стала розробка і прийняття на 58-й сесії Генеральної Асамблеї ООН у жовтні 2003 року єдиного консолідованого акта – Конвенції ООН проти корупції [15]. За задумом авторів Конвенції її роль полягає у:

а) сприянні вжиттю й посиленню заходів, спрямованих на більш ефективно й дієво запобігання корупції та боротьбу з нею;

б) заохоченні, сприянні та підтримці міжнародного співробітництва й технічної допомоги в запобіганні корупції та в боротьбі з нею, зокрема в поверненні активів;

с) заохоченні чесності, відповідальності й належного управління громадськими справами й державним майном.

Конвенція ООН проти корупції містить перелік корупційних діянь, які визначає як кримінально-карними:

– підкуп національних державних посадових осіб чи іноземних державних посадових осіб і посадових осіб міжурядових організацій;

– розкрадання, неправомірне привласнення або інше нецільове використання майна державною посадовою особою;

– зловживання впливом в корисливих цілях;

– зловживання службовим становищем;

– незаконне збагачення; підкуп та розкрадання майна у приватному секторі;

– відмивання доходів, здобутих злочинним шляхом;

– перешкоджання здійсненню правосуддя.

Якщо проаналізувати положення Конвенції ООН проти корупції наряду з іншими профільними регіональними міжнародно-правовими актами, що були зазначені вище, можна зробити авторське узагальнення стандартів антикорупційної політики, що існують на міжнародно-правовому рівні:

1. Проведення послідовної державної антикорупційної політики. Держава розробляє та здійснює або проводить ефективну та скоординовану політику запобігання та протидії корупції, а також сприяє участі суспільства та утворює принципи правопорядку, належного управління публічними справами та громадським майном, чесності та непідкупності, прозорості та відповідальності.

2. Формулювання чіткого та розгорнутого понятійного апарату. Це визначення корупції, суб'єктів корупційних правопорушень, активного та пасивного підкупу та ін.

3. Визнання предметом хабара (підкупу) переваг нематеріального характеру (пільги, послуги та ін.), у тому числі наданих для іншої фізичної чи юридичної особи.

4. Встановлення відповідальності за участь у корупції іноземних публічних посадових осіб чи міжнародних цивільних службовців.

5. Встановлення кримінальної відповідальності юридичних осіб.

6. Суворе дотримання принципів рівності всіх перед законом; правової регламентації діяльності державних органів, законності та гласності такої діяльності, державного та громадського контролю за нею; відновлення порушених прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, ліквідації та попередження шкідливих наслідків корупційних правопорушень; визнання допустимості обмежень права і свободи державних посадових осіб, а також прирівняних до них осіб у випадках, передбачених законом; встановлення заборони для державних посадових осіб та осіб, прирівняних до них, на зайняття підприємницькою діяльністю, у тому числі на зайняття оплачуваних посад

в органах управління суб'єктів господарювання.

7. Оптимізація кадрової роботи, включаючи належні процедури відбору та підготовки кадрів для зайняття публічних посад, які вважаються особливо вразливими з точки зору корупції, та ротації, у належних випадках, таких кадрів на таких посадах; встановлення справедливої оплати праці з урахуванням рівня економічного розвитку держави; здійснення освітніх та навчальних програм для того, щоб такі особи могли задовольняти вимоги щодо правильного, сумлінного та належного виконання публічних функцій, а також забезпечення ним спеціалізованої та належної підготовки з метою поглиблення усвідомлення ними ризиків, пов'язаних з корупцією та пов'язаних з виконанням ними своїх функцій.

8. Розробка та застосування кодексів або стандартів поведінки для правильного, сумлінного та належного виконання публічних функцій.

9. Здійснення публічних закупівель та управління публічними фінансами має відбуватися на основі прозорості, конкуренції та об'єктивних критеріїв прийняття рішень.

10. Створення ефективної правової протидії відмиванню коштів.

Використання інституту конфіскації у боротьбі з корупцією. Вжиття заходів, які можуть знадобитися для забезпечення можливості конфіскації доходів від корупційних злочинів, або майна, вартість якого відповідає вартості таких доходів, або майна, обладнання та інших засобів, що використовувалися або призначалися для використання під час скоєння корупційних злочинів.

11. Відшкодування збитків, заподіяних державними органами та іншими органами влади громадянину чи юридичній особі внаслідок незаконних дій (бездіяльності), у тому числі внаслідок видання правового акта, що не відповідає закону.

12. Створення органів, що спеціалізуються на боротьбі з корупцією за допомогою правоохоронних заходів.

13. Міжнародне співробітництво у сфері боротьби з корупцією, в тому числі повернення до країн походження активів,

отриманих у результаті корупції. Країни повинні розробляти свої закони з таким розрахунком, щоб вони допускали взаємну правову допомогу на користь співпраці з державами, які розслідують випадки корупції.

О. Сінчук з цього приводу зазначає, що наразі Конвенція ООН проти корупції являє собою так званий базис для приведення національного законодавства кожної держави-учасниці у відповідність з загально-визнаними методами та заходами щодо попередження та протидії корупції [16]. З цим також погоджується Н. Задирака, вказуючи, що згадана Конвенція створює теоретичну основу для адаптації національного законодавства та визначення фундаментальних засад антикорупційної політики держав-учасниць цього міжнародного договору [17, с. 27–29]. Слідування стандартам, закладеним в Конвенції ООН проти корупції допомагає державам більш ефективно співпрацювати в тих сферах, які є найбільш вразливими до корупції і в цілому поглиблює довіру між ними.

Якщо ж окремо робити акцент на основних європейських актах щодо протидії корупції, то не можна не вказати про Резолюцію (97) 24 «Двадцять принципів боротьби з корупцією», прийняту 06 листопада 1997 р. Комітетом Міністрів Ради Європи, де зазначалось, що визначальними для національного законодавства держав є принципи:

- здійснення ефективних заходів щодо запобігання корупції та підняття суспільного розуміння і просування етичної поведінки;
- визнання національної та міжнародної корупції кримінальною;
- забезпечення відповідних заходів для конфіскації і позбавлення доходів в результаті випадків корупції;
- запобігання тиску на юристів, які займаються випадками корупції;
- незалежності і автономності та спеціалізації людей або органів, що відповідають за боротьбу з корупцією та забезпечення їх відповідними засобами і навчанням для виконання їх завдань;
- прозорості організації, функціонування та прийняття рішень публічними адміністраціями;

– широкого розвитку міжнародного співробітництва у всіх областях боротьби з корупцією [18]. Більшість цих стандартів були в подальшому закріплені в Кримінальній конвенції Ради Європи про боротьбу проти корупції від 21 січня 1999 р. [8].

Відповідно до Цивільної Конвенції Ради Європи про боротьбу з корупцією від 04 листопада 1999 р. передбачено:

прийняття сторонами у внутрішньому законодавстві ефективних засобів правового захисту осіб, яким заподіяно шкоду внаслідок корупційних дій;

право осіб, яким заподіяно шкоду внаслідок корупційних дій, на порушення судової справи з метою отримання повної компенсації за заподіяну шкоду. Така компенсація може охоплювати матеріальні збитки, втрачену вигоду та немайнову шкоду [9].

Конвенції в сфері кримінального та цивільного права, прийняті Радою Європи як головною міжурядовою організацією на континенті, є взірцем для європейських країн щодо належного провадження антикорупційної політики. Тому, Україна, яка ратифікувала обидві ці Конвенції, має чітко притримуватись тих стандартів, які є складовою частиною цих документів для протидії корупції в публічному і приватному секторі.

Висновки та пропозиції. Імплементация норм міжнародного права у сфері боротьби з корупцією є важливою складовою формування глобального антикорупційного порядку та необхідною умовою ефективної боротьби з корупцією на національному рівні. Нажаль, зараз українській антикорупційній політиці притаманна фрагментація положень міжнародних актів, що імплементуються, їх вибіркового характеру, що значно знижує успішність правореалізації.

Підсумовуючи вищевикладене, слід зазначити, що останніми роками багато зроблено для посилення антикорупційного законодавства в Україні та його відповідності міжнародним стандартам боротьби з корупцією. В даний час в політичній обстановці, що складається, знання та вивчення міжнародних стандартів по боротьбі з корупцією стає все більш актуальним як для простих громадян, так і для правозастосовувачів.

Список використаної літератури:

1. Індекс сприйняття корупції 2021. URL: <https://ti-ukraine.org/research/index-spryjnyattya-koruptsiyi-2021/> (дата звернення: 23.08.2022).
2. Оцінка громадянами матеріального становища та питань, пов'язаних з економічною ситуацією (січень 2022 р.). URL: <https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia-otsinka-gromadianamy-materialnogo-standovishcha-ta-pytan-poviazanykh-z-ekonomichnoiu-sytuatsiieiu-cichen-2022-r> (дата звернення: 23.08.2022).
3. Суспільно-політичні настрої населення (14-16 грудня 2021 р. URL: https://ratinggroup.ua/research/ukraine/obschestvenno-politicheskie_nastroeniya_naseleniya_14-16_dekabrya_2021.html) (дата звернення: 23.08.2022).
4. Меры против коррупции, практикуемой транснациональными и другими корпорациями, их посредниками и другими причастными к этому сторонами. Резолюция Генеральной Асамблеи ООН 3514 (XXX). URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/RESOLUTION/GEN/NR0/789/27/IMG/NR078927.pdf?OpenElement> (дата звернення: 23.08.2022).
5. Практичні заходи боротьби з корупцією. Попередження злочинності та кримінальне правосуддя у контексті розвитку: реалізації та перспективи міжнародного співробітництва: резолюція VIII Конгресу ООН із запобігання злочинності від 7 вересня 1990 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_785 (дата звернення: 23.08.2022).
6. Щерба В. До питання відповідності норм національного законодавства нормам міжнародного у сфері протидії та запобігання корупції. URL: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-040-7-63> (дата звернення: 23.08.2022).
7. Конвенція Ради Європи «Про відмивання, виявлення, вилучення та конфіскацію доходів від злочинної діяльності» від 8 листопада 1990 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_029 (дата звернення: 23.08.2022).
8. Конвенція Ради Європи про кримінальну відповідальність за корупцію від 27 січня 1999 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_101 (дата звернення: 23.08.2022).
9. Конвенція Ради Європи про цивільно-правову відповідальність за корупцію від 4 листопада 1999 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_010

- rada.gov.ua/laws/show/994_102 (дата звернення: 23.08.2022).
10. Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789 (дата звернення: 23.08.2022).
 11. Міжамериканська конвенція про боротьбу з корупцією, прийнята Організацією американських держав 29 березня 1996 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_089 (дата звернення: 23.08.2022).
 12. Convention drawn up on the basis of Article K.3 (2) (c) of the Treaty on European Union on the fight against corruption involving officials of the European Communities or officials of Member States of the European Union. OJ C 195. 25.6.1997. pp. 2–11.
 13. Конвенція з боротьби з підкупом посадових осіб іноземних держав у разі проведення міжнародних ділових операцій від 21 листопада 1997 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_154. (дата звернення: 23.08.2022).
 14. African Union Convention on Preventing and Combating Corruption. Done at: Maputo. Date enacted: 2003-07-11. In force: 2006-08-05. URL: <https://www.jus.uio.no/english/services/library/treaties/04/4-04/combatingcorruption.xml> (дата звернення: 23.08.2022).
 15. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16 (дата звернення: 23.08.2022).
 16. Сінчук О. Конвенція ООН проти корупції: правовий базис запобігання та протидії корупції. Міністерство юстиції України. URL: <http://old.minjust.gov.ua/21048>.
 17. Задирака Н., Кабанець Р. Світовий досвід запобігання та протидії корупції: до питання про інтеграцію законодавства України до права Європейського Союзу. Віче. 2014. № 10. С. 27–29.
 18. Резолюція (97) 24 щодо Двадцяти засадничих принципів боротьби з корупцією, які прийняті на 101 сесії Комітету Міністрів Ради Європи. URL: [http://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rezolyucziya-\(97\)-24-shhododvadczyati-zasadnichix-princzipiv-borotbiz-korupczieyu,-yaki-prijnyati-na-101-sesiyi-komitetu-ministriv-radi-evropi.html](http://www.acrc.org.ua/ua/reports/library/all/rezolyucziya-(97)-24-shhododvadczyati-zasadnichix-princzipiv-borotbiz-korupczieyu,-yaki-prijnyati-na-101-sesiyi-komitetu-ministriv-radi-evropi.html) (дата звернення: 23.08.2022).

Anishchenko M. INTERNATIONAL STATE ANTI-CORRUPTION POLICY STANDARDS

The article is devoted to the study of international standards of anti-corruption policy, enshrined in international and regional acts. At the beginning of the article, criticism of the anti-corruption reform in Ukraine is given, pointing out that the amount of resources spent and the result obtained indicates the extreme inefficiency of the state's work in this direction, given the significant demand of society to fight corruption. Next, the author reveals the historical aspect of the activities of international organizations in the formation of anti-corruption standards. In this context, emphasis is placed on the work of the UN in this direction. The result of the long-term activity of the UN and other regional intergovernmental organizations in this area, which consisted in the accumulated information, its theoretical processing, the adoption of a number of resolutions, declarations, conventions, was the development and adoption at the 58th session of the UN General Assembly in October 2003 of a single consolidated act - UN Convention against Corruption. Next, the author notes which international standards of anti-corruption policy are a constituent part of acts of the UN and regional intergovernmental organizations. It is concluded that following the standards laid down in the UN Convention against Corruption helps states to cooperate more effectively in those areas that are most vulnerable to corruption and generally deepens trust between them. European regional acts, which are a component of international standards of anti-corruption policy, are also separately noted. In the context of the connection between national and international law, it is noted that Ukraine, which has ratified the Conventions in the field of criminal and civil law adopted by the Council of Europe, must clearly adhere to those standards that are an integral part of these documents to combat corruption in the public and private sectors. Summarizing the above, it is indicated that in recent years much has been done to strengthen anti-corruption legislation in Ukraine and its compliance with international anti-corruption standards. However, currently the Ukrainian anti-corruption policy is characterized by the fragmentation of the provisions of the implemented international acts, their selective nature, which significantly reduces the success of law enforcement.

Key words: corruption, anti-corruption policy, international standards, UN, Council of Europe.